

Un advocat bocamol·l

written by Josep Maria Loperena | 15 d'abril de 2018

Jaume Alonso-Cuevillas, defensor del president Carles Puigdemont, no ha cregut oportú contestar la carta oberta que li vaig dirigir fa pocs dies. Però sí que ho han fet, a petició seva, molts lletrats del seu entorn que s'han limitat a plantejar justificacions de descàrrec als meus comentaris sense entrar a resoldre el fons de la qüestió. Les seves crítiques corporativistes, que es concreten en “enveja”, “afany de protagonisme”, “promoció de la meva carrera professional”, “unionisme”, etc. Demostren una total ignorància sobre la meva persona, ja que ningú amb prou seny pot pensar que als meus 80 anys, i quasi 60 d'exercici com a professional, pretengui intensificar el meu ofici amb nous casos. El que sento és que cap d'ells –la majoria són unionistes, monàrquics i liberals– hagi esmentat la raó real de la meva carta: la meva devoció i respecte al M.H. Sr. Puigdemont; el meu fervent desig que tots els arbitràriament empresonats per Llarena recuperin la llibertat i que els exiliats tornin a casa.

Cuevillas ha contret una malaltia molt greu que no surt als llibres de medicina: la *mediatitis* que, igual que la *poltronitis*, costa molt d'erradicar. Un altre afectat per aquesta malaltia, Joan Queralt, un catedràtic de dret penal que prefereix exercir de tertulià que fer classes a la Universitat, també es va pronunciar a favor seu. Va dir, sense venir al cas, que “la defensa que duu a terme Cuevillas és envejable per insuperable”, qüestió que mai vaig posar en dubte a la meva carta oberta. Un cop més he comprovat que l'il·lustre catedràtic va emetre els seus comentaris sense llegir-se la missiva en profunditat, ja que a la carta no censuro l'advocat de Puigdemont per la seva dolenta praxi, no hi apareix el més mínim dubte sobre la professionalitat de Cuevillas.

Curiosament la majoria dels juristes que han rebut el meu article no són independentistes ni aspiren al fet que Catalunya sigui una República catalana, socialista i lliure. El mateix Queralt manté que a Espanya no hi ha presos polítics i la majoria dels altres oponents plantegen el vell modisme, tòpic i reaccionari, que sosté que “els draps bruts es renten a casa” al mateix temps que reclamen una espècie de *statu quo* de classe superior pel simple fet de ser llicenciats en dret. Si bé són advocats en exercici, mai han intervingut en judicis davant el TOP o l’Audiència Nacional, ni han participat en cap consell de guerra.

I aquest és precisament el fons de la qüestió: el dret a la llibertat d’expressió i el de participar com a tertulians en col·loquis o programes de televisió està protegit per la Constitució. El dret a la llibertat d’expressió i el de participar –com me n’ensumo per inconscient i pueril– és que l’advocat del president aparegui en els mitjans i difongui alegrement l’estratègia de defensa, ja que l’inquisidor Llarena no té per què conèixer-la. Aquest és el gran error que dia rere dia comet Cuevillas propagant als quatre vents qüestions que lesionen el dret de defensa, el secret professional, la protecció de les converses entre advocat i client i, per sobre de tot, la intel·ligència popular. L’espectador no entén que Cuevillas transmeti a Llarena les claus de la seva defensa.

Com integrant del col·lectiu format per més dels dos milions de ciutadans que hem votat a Puigdemont, em considero perjudicat en la causa, fet que m’autoritza a advertir al lletrat, que en teoria em representa, les seves infaustes relliscades a les teles. Tal com vaig escriure una vegada, la gent no entén la vergonyant, desencertada i negligent logística dels advocats dels patriotes investigats, que ha obligat als seus clients a abaixar-se els pantalons davant la mirada estupefacta del jutge Pablo Llarena i altres jerarques de l’Estat opressor. És clar que les seves tàctiques de

defensa rebutgen l'enfrontament i la conflictivitat, una qüestió que com a professional del dret no puc rebatre. Però sí que exigeixo, com a perjudicat, i per tant client de Cuevillas en la causa que instrueix el jutge Llarena, la recuperació del sentit comú, la discreció, la prudència, la confidencialitat i el seny, virtuts que han de presidir la relació dels advocats amb els seus clients.